

Folks hese Levemaade, om man tager et større eller mindre Beløb fra dem, og hvor føleligt det navnlig er for en Mand i den meget fremrykkede Alder, saa turde man vist føle sig opfordret til at komme Udvalget imøde, idetmindste i denne Henseende.

Det er jo desuden en Ubetydelighed for Statskassen, hvorom der er Tale; den skal virkelig ikke bringe store Offre derved, om der gives de saa Mand, som naae 50 Aars Tjeneste, tre Fjerdedele istedetfor to Trediedele. — Jeg kan ikke tilbageholde den Uttring, at, naar den ærede Finanzminister udtalte sig paa en meget gunstig Maade om det foreliggende Pensionslovudkast, saa indseer jeg jo meget vel, at, naar man betragter den fra Statskassens Standpunkt, kan der jo siges endeel til Fordeel for den; den vil medføre Besparelser i flere Henseender for Statskassen. Betragter man derimod denne Lov fra Embedsstandens Standpunkt, da tør jeg forsikre det ærede Thing, skjøndt jeg ikke er pensionsberettiget Embedsmand, om, at Embedsstanden ikke vil dele den Loyalte, som er udtalt over dette Lovudkast. Embedsstanden er brostholden indtil sit 29de Aar, thi Udkastet stiller Størrelsen af Pensionen meget lavere end to Trediedele og lader den først efterhaanden stige til to Trediedele; og stiger man op til det Punkt, hvor tidligere den fulde Gage blev given i Pension, eller tænker man sig de mange andre Tilfælde, som tidligere kunde medføre dette, saa er jo det ubflettet, hvad de tidligere Forhold medførte til Fordeel for Embedsstanden, og den er i det Hele stillet meget lavere. Navnlig hvad de ældre Embedsmænd angaaer er dette Tilfældet; navnlig for deres Bedkommende er den nærværende Lov meget ugunstigere end de Love, der ere fremkomne fra Regjeringens Side, og det er saaledes navnlig for de ældre Embedsmænds Bedkommende, at jeg tør ytre, at de vistnok ikke have nogen Grund til at glæde sig ved denne Pensionslov. Hvad det specielle Punkt angaaer, hvorom der her er Spørgsmaal, saa vil det heller ikke undgaae det ærede Things Opmærksomhed, hvilke gresle Sammenligninger man kommer til, naar man stiller Fortiden ved Siden af Fremtiden. Det er jo bekjendt, at baade 50 Aars Tjenesten, Reduc-

tioner, administrative Forandringer og deslige have medført, at Embedsmænd tidligere ere gaaede af med deres fulde Gage, uden at gøres af saadanne Bestemmelser, som dette Lovudkastis §§ 3 og 4 indeholde; de fremtidige Embedsmænd skulle derimod være undergivne disse Indskrænkninger, og det er det Tab, som disse Embedsmænd ville lide, som Udvalget ønsker dog noget formindsket derved, at Jubeloldingen kan faae tre Fjerdedele af sin Gage i Pension istedetfor to Trediedele. Det vil erindres, hvorledes begge Stænderforsamlingerne i 1846 med overveiende Majoritet indstillede, at den, der havde tjent 50 Aar, skulde beholde sin fulde Gage; men det er, som sagt, ikke det, der er Tale om nu, men kun om at give ham tre Fjerdedele istedetfor to Trediedele. Forsaa vidt som det er bemærket, at det nærværende Pensionslovudkast skulde have et Fortrin for fremmede Love, da skal jeg navnlig med Hensyn til det Punkt, hvorom her er Tale, i Henshold til den Commissionsbetænkning af 1841, som jeg ved en tidligere Leilighed citerede, bemærke, at den indeholder en Opregning af Bestemmelser i flere fremmede Love, hvor man netop møder, at 50 Aars Tjeneste giver fra tre Fjerdedele indtil fuld Gage i Pension, saa at jeg deri finder Analogier i fremmede Lovbestemmelser; men det er jo iøvrigt Noget, som er af mindre Vigtighed. Jeg, der er uinteresset i dette Spørgsmaal, da jeg ikke er pensionsberettiget Embedsmand, kan derfor ikke andet end paa det Barmeste anbefale denne Anerkjendelse af 50 Aars Tjeneste til det ærede Thing.

Det næste Punkt i Udvalgets Betænkning er alene saa at sige fremkommet til Fordeel for de Militære, og man har ved en Forandring i Udvalgets Indstilling gjort det muligt, at det kan komme under Afstemning, uagtet vi have frafaldet vort første Forslag til § 3. Vi have nemlig forandret vor Indstilling derhen, at vi have afløst Nr. 3 fra Forbindelse med Nr. 1, og derimod kun gjort Nr. 3 afhængig af, om Thinget vil antage Nr. 2. Dersom Nr. 2 antages, saa indstille vi under Nr. 3, at det ligeledes maatte bifaldes, at naar en Embedsmand mister sit Embede paa Grund af Skade, som han lider under sit Embedes